NEJKRÁSNĚJŠÍ PODZIM

DRSNÝ KOVBOJ S VELKÝM SRDCEM
A DRUHÁ ŠANCE NA LÁSKU

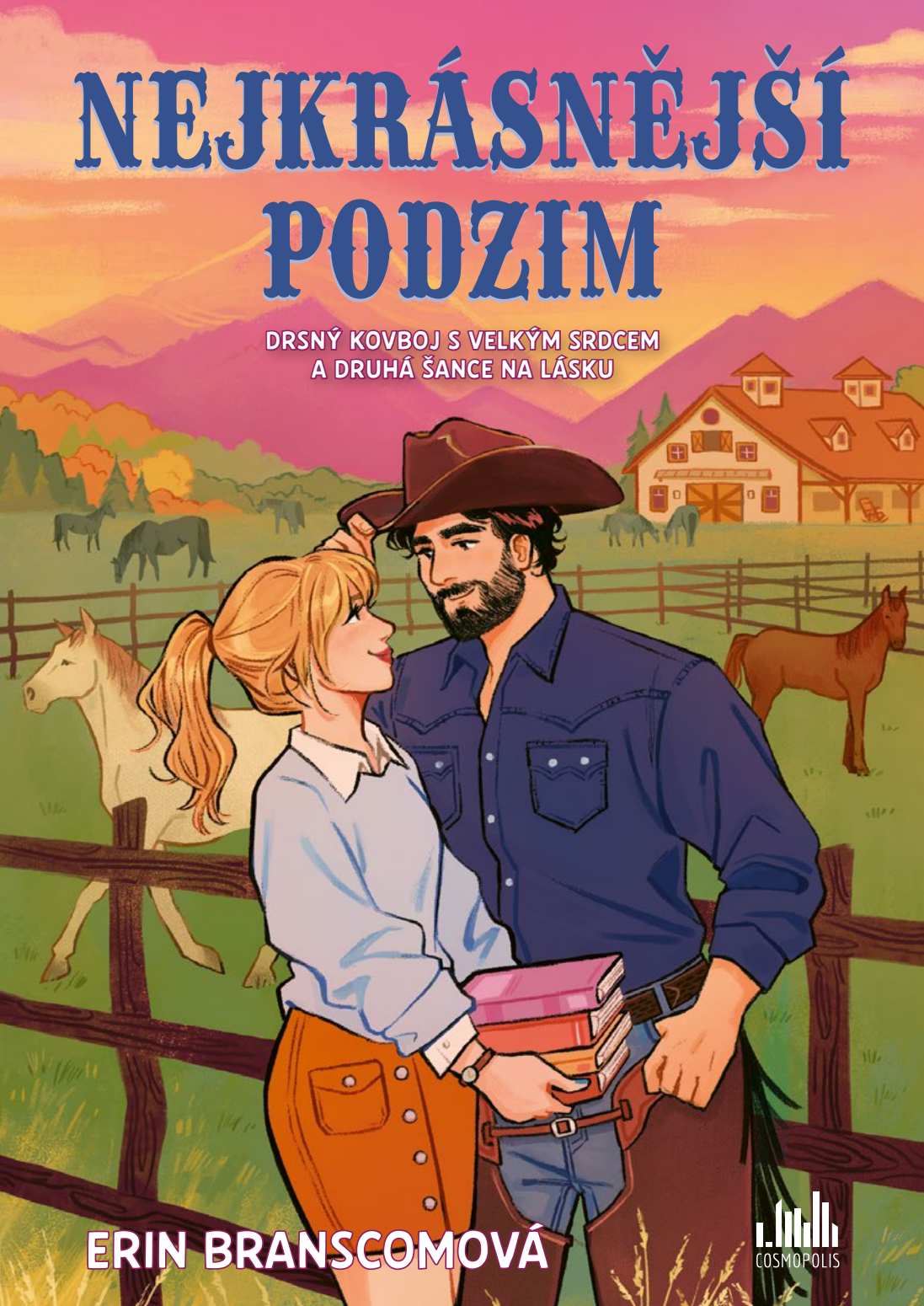

ERIN BRANSCOMOVÁ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

ERIN BRANSCOMOVÁ

NEJKRÁSNĚJŠÍ PODZIM

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2024 by Erin Branscom. Bonus scene copyright © 2026
by Erin Branscom. Published by arrangement with Avon A an imprint
of HarperCollins Publishers.
All rights reserved.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Michaela Martinová, 2026
Cover illustration © Elizabeth Parkes
Chapter heading illustration © mstsahanaj / Depositphotos.com
Chapter heading illustration © GeraKTV / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-5491-3

Pro Edie

KAPITOLA 1

Everly

Doteď jsem si nedokázala představit, že bych někdy skončila zatčená nebo měla problémy se zákonem. Teda, udělala jsem už spoustu hloupostí, většinou společně se svou nejlepší kamarádkou Hayley, když jsem byla dítě. Ale když teď sedím na téhle verandě po jejím boku, kochám se zapadajícím sluncem a vdechuju teplý večerní vzduch, myšlenky mi utíkají ke všem možným způsobům, jak to zařídit, aby můj bývalý manžel Richie zmizel někam hodně, hodně daleko a konečně mě nechal na pokoji. Představuju si, jak navždy odplouvá v horkovzdušném balonu, zatímco já stojím na zemi a šťastně mu mávám na rozloučenou. Pak moje myšlenky potemní ještě víc a vidím ho, jak nadobro mizí z povrchu země. Ale řekla bych, že na tyhle temné představy mám plné právo po tom všem, čím jsem si kvůli němu prošla. S těmi jeho věčnými scénami už mi začíná docházet trpělivost. Pořád se mě pokouší něčím vytočit a snaží se mě přimět, abych se k němu vrátila. To se nikdy nestane. Podepsáno, zpečetěno, rozvedeno – prostě nikdy. Můj právník nechápe, co všechno mu prochází, protože soudce má zřejmě vazby na jeho otce. Nádhera. Druhý pokus s Richiem pro mě nikdy nepřipadal v úvahu, ale on si to prostě nedokáže vtlouct do té své tupé hlavy.

A taky není špatné mít pocit, že za ty roky pekla, které naší dceři Willow a mně připravil, si zasloužím trochu pomsty. Připadá mi,

jako by z toho jeho neustávajícího obtěžování nevedla žádná cesta ven. Takže ano, představuju si, jak spadne z hory nebo se nadobro odstěhuje, ideálně na jinou planetu. Občas si přeju, aby byl v té malé ponorce, která se vydala hledat *Titanic*. Jsem z něj prostě strašně unavená. Nepřeju si nic jiného, než aby mi dal pokoj a nechal mě si v klidu užívat podzim. Tohle roční období mi dodává energii a žádné drama teď vážně nepotřebuju.

Při pomyšlení na dceru mě zaplaví hřejivý pocit, jako by mě někdo pevně objal. Zastíním si rukou oči, přimhouřím je proti slunci, které se začíná sklánět za hory zahalené do zlatavé podzimní záře, a snažím se ji zahlédnout na poli, kde Mack a jeden z jeho rančerů právě okovávají koně. S úlevou si povzdechnu, když ji spatřím opřenou o ohradu vedle Macka, jak je s naprostým zaujetím sleduje při práci. Očividně ji to fascinuje, je ve svém živlu. Přesně jako já v jejím věku tady na tomhle ranči. Jsou moc daleko na to, abych slyšela, co si povídají, ale vím, že je Willow v bezpečí a s Mackem se dobře baví. Ranč McCreedyových pro mě byl během dospívání vždycky něčím výjimečným a těší mě, že si tu Willow vytváří vlastní vzpomínky. Mack pro mě odjakživa byl něco jako otcovská figura a on i Anna se k Willow chovají, jako by byla jejich vlastní vnučka. Je to obrovské štěstí, že máme rodinu McCreedyových. Ani nevím, co bychom si bez nich počaly. Bez jejich podpory bychom se sem do Cozy Creek určitě nevrátily, a už vůbec ne živé a zdravé.

Pohledem přejíždím známý ranč, který pro mě vždycky byl útočištěm, krajinu zalitou dechberoucími odstíny zemité oranžové, bronzové a sytě zelené. Podzim je moje nejoblíbenější období a dnes se tu opravdu předvádí. Nádherné křivky hor pokrývá to nejzářivější podzimní listí, jaké jsem kdy viděla.

Ranč je nejkrásnější kus země v celém Cozy Creek a patří Hayleyině rodině z matčiny strany už po tři generace. Hayley je čtvrtá. Kamkoli se podívám, vybavují se mi vzpomínky z dětství. Stodola,

kde si Hayley zlomila zápěstí, když jsme bez dovolení jejích rodičů vyjely na oslu a na koni, a osel ji shodil, protože už měl našich blbostí plné zuby. Já pak dojela zpátky pro její bratry Nashe a Kincaida, aby nám pomohli. Ten obrovský dub na dvoře, pod kterým jsme se fotily na maturitní ples a kde jsem na jednu z vyšších větví vyryla N + E. Myslela jsem si, že si toho nikdo nevšimne, ale opak byl samozřejmě pravdou. Kincaid, Hayleyin mladší bratr, na to přišel a neustále si mě kvůli tomu dobíral. Tolik vzpomínek. A pár bolestivých, které si připomínat nechci. Většinou na nejstaršího ze sourozenců McCreedyových, Nashe. Tyhle vzpomínky se snažím zadusit hluboko v sobě, pohřbít je, zamknout a schovat klíč tak dobře, že ho nenajdu ani já sama. Teda... snažím se k nim nevracet, ale ne vždycky se to daří. I ty hezké vzpomínky jsou poznamenané tím, jak to mezi mnou a Nashem skončilo, když jsem z Cozy Creek odjela.

Vyhýbat se mu je v tomhle malém městě skoro práce na poloviční úvazek. Na ranč jsem dneska vlastně ani nechtěla jet, abych na něj náhodou nenarazila. Odmítla jsem tolik rodinných večeří, protože jsem příliš velký zbabělec, abych si s ním promluvila. Nechci, aby se cítil trapně. Je to přece jeho rodina. Já jsem jen takový přívěsek navíc, který mu nejspíš leze na nervy, jako tomu bylo vždycky. Holka, která je nejlepší kamarádkou jeho sestry a která do něj byla jako malá zamilovaná, ale on její city neopětoval. On se mi taky vyhýbá. Panuje mezi námi nevyřčená dohoda, že se spolu nebavíme. Hayley to ví, a i když jí to vadí, pomáhá mi zařídit, abychom na sebe nenarazili. Ze začátku ji to štvalo, ale teď to prostě bere tak, jak to je.

„Myslíš, že přijde na to, že jsme to byly my?“ zeptám se, když se na mě podívá.

„Kdo, malej Richie? Zase myslíš na ty krevety?“ nakrčí obočí a zasměje se. Očividně si moc dobře vzpomíná na to, co provedla. „Nejmenší chlap, co kdy žil.“

Kousnu se do rtu a přikývnu, abych se nerozesmála, když mi dojde, že naráží na písničku *The Smallest Man Who Ever Lived* od Taylor Swift. Navíc to na něj sedí.

„Celé to album jako by bylo napsané o tvém podělaném manželství s tím malým ptákem."

Než Hayley přijela vyzvednout mě a Willow v tu noc, kdy jsme Richieho opustily, byla zrovna na večírku. Jakmile jsem jí napsala, že potřebujeme pomoc a že je to naléhavé, hned odešla a cestou sebrala tác s krevetami. Po příjezdu k nám nacpala krevety do kovových garnýží po celém domě. Řekla mi to až o týden později a málem jsme se počůraly smíchy. Ptala jsem se jí, jak a proč ji něco takového vůbec napadlo. Jen pokrčila rameny a prohlásila: „Chtěla jsem ty krevety sníst cestou k tobě. Ale byla jsem moc naštvaná a rozhozená, takže jsem je nesnědla, a cestou jsem měla čas přemýšlet... a napadlo mě tohle." Jsme dětinské? Asi jo. Zasloužil si to Richie? Rozhodně. Pomstí se nám? Nevím. A vlastně už na něj nechci myslet.

„Já jen chci, aby mě nechal na pokoji," zasténám a opřu se v křesle.

„Jo, určitě mu dojde, že jsme to byly my," odfrkne si. „Kdo jiný by mu cpal krevety do garnýží, aby mu to zasmradilo barák?"

„Myslíš, že by nám oranžová slušela?" nadzvednu obočí a ona se rozesměje.

„Rozhodně. Když půjdeme do vězení, aspoň půjdeme spolu. A ty si tam můžeš založit čtenářský klub," dodá s úsměvem a podívá se na mou velkou kabelku, ve které určitě tuší čtečku a minimálně jeden paperback. Pro jistotu. Nemůžu si pomoct. Miluju knížky. Hayley vždycky říká, že jedu v režimu Rory Gilmorové, když s sebou tahám knížky úplně všude, kdybych se náhodou nudila. Fiktivní postavy jsou často prostě lepší než skuteční lidé.

Odfrknu si smíchy. „Stejně to stálo za to."

„To teda stálo," povzdechne si. „Jak tě to teď vlastně napadlo?"

„Nevím. Jen je poslední dobou nějaký tichý, takže vím, že něco chystá. Cítím to. Vím, že udělá něco, čím mi zase zkomplikuje život. A to čekání, kdy to přijde, mě znervózňuje."

„No, teď máte nás. Ty i Willow. Nemusíš se bát každého kroku. Když máš strach nebo jsi nervózní, jsme tu pro tebe. Vždycky. Jsi zpátky doma, tam, kam patříš, a žijeme si skvěle, jak to má být," zdůrazní a jemně mi stiskne paži.

Být zase tady, mezi lidmi, kteří mě mají rádi a dávají mi pocit bezpečí, je tak strašně příjemné. Tak dlouho jsem to postrádala.

„Máš pravdu," připustím, zavřu oči a zhluboka se nadechnu svěžího podzimního horského vzduchu.

„Nebylo by skvělé, kdybychom ti mohly prostě objednat hodného chlapa přes Wolt?" přeruší Hayley moje myšlenky změnou tématu. „Přivezli by ho pěkně žhavého a připraveného, stejně jako vozí jídlo."

„Cože?" podívám se na ni a se smíchem zavrtím hlavou. „Ne, díky. Ani si nemyslím, že Wolt zajíždí takhle daleko na venkov."

„Ale vážně, v Cozy Creek moc možností není. Takže ti nějakého hodného chlapa najdu sama," prohlásí odhodlaně, zatímco sedí naproti mně v jednom z těch obrovských bílých houpacích křesel na verandě rozlehlého ranče svých rodičů.

„To nebude nutné. Mně je takhle dobře," přiznám. I když je můj rozvod už několik měsíců uzavřený, rozhodně nejsem ve stavu, že bych se chtěla pouštět do nového vztahu. Nepotřebuju si přidělávat další starosti.

„Možná bychom měly prostě vypadnout," zamumlá. „Jet někam na výlet nebo tak."

„Ty chceš odjet z Cozy Creek?" zeptám se překvapeně a uvědomím si, že vlastně poprvé nechci odjet. S Willow jsme zpátky něco přes půl roku, konečně se tu zabydlujeme a cítíme se jako doma. Navíc si neumím představit, že bych tu nebyla během svého nejoblíbenějšího období. Podzimní Cozy Creek je bezkonkurenčně

to nejhezčí místo na světě. Listí hraje všemi barvami, počasí je dokonalé a konečně zase budu moct nosit pohodlné, měkoučké svetry. Po zbytek roku odpočítávám dny, kdy to zase přijde. A ano, Halloween slavím už v létě. Většina mých úlovků z blešáků a oblíbených dekorací má podzimní motiv. A vůbec se za to nestydím. Přináší mi to radost a klid. A klid je teď to, čeho si cením nejvíc.

„Já nevím." Hayley zatřese lahvičkou tmavě červeného laku na nehty a podívá se na mě. „Někdy mám prostě chuť utéct, toulat se, cestovat. Být svobodná."

Přikývnu a upiju ze svého pumpkin spice latte, které jsem nám přivezla na ranč. Už dávno vychladlo, ale pořád chutná skvěle.

„To je ale kořen," zamumlám, když se zadívám na muže, který pracuje s Mackem na poli. Nová fantazie odemčena. Sexy rančer. Sklání se, koňské kopyto má sevřené mezi svalnatými stehny a na dlouhých nohách natažené černé kožené chapsy. Černý kovbojský klobouk má naražený nízko do čela a černá košile se mu napíná přes široká záda a hruď. Možná bych si měla něco začít s nějakým sexy kovbojem. Nic vážného, jen trochu zábavy. Nakloním hlavu ke straně a představuju si to. Jo, trochu zábavy s kovbojem by šlo.

„Co?" Hayley vzhlédne a přimhouří oči směrem k tátovi na poli. Pohledem přejede ke stodole, kde stojí pár pick-upů, pak se podívá zpátky na mě a začne se hlasitě smát. A nepřestane ani potom, co na ni z legrace protočím oči.

„Jak se jmenuje?" pokračuju a předstírám, že se kvůli němu ovívám, i když je moc daleko, abych mu viděla do obličeje. „Je zadaný? Hned jsem zpátky, jdu si koupit koně," dodám, když ho sleduju, jak se narovná, pohladí koně po hřbetě a pustí se do dalšího kopyta. Dřív jsem většinu pomocníků na ranči znala, protože jsem tu trávila hodně času, ale od té doby, co jsme se s Willow vrátily, sem nejezdím tak často, takže už nikoho nepoznávám. Ale jak toho muže tak sleduju při práci, možná bych sem měla začít jezdit častěji, a to nejen kvůli nádhernému výhledu na hory. Mám své důvody, proč

se ranči vyhýbám. A ty důvody mám zamčené a pohřbené hluboko uvnitř. Tenhle chlap mi připomíná Ripa Wheelera ze seriálu *Yellowstone* a v té černé košili a klobouku mu to zatraceně sekne.

Hayley se vedle mě pořád řehtá a teď už jen vrtí hlavou, na tváři široký úsměv a jiskru v očích. Vypadá to, že něco chystá.

„Co je?“ zvolám, zatímco se houpám v křesle a zírám na toho rančera, jak se sklání ke koni. „Nedokážu si představit, že bych po tom, co jsem se s Richiem tak spálila, měla zase randit. Ale zkouknout pěkného chlapa ještě nikdy nikoho nezabilo.“

„Ale nic,“ odpoví s potutelným úsměvem. „Zkouknout pěkného chlapa,“ zopakuje pobaveně.

Dolakuje si nehty na nohou a opovržlivě dodá: „S Richiem ses nespálila, sežehl tě na popel. A právě proto nebudeme mít výčitky kvůli těm krevetám.“

Přesně tohle na Hayley miluju. Je to typ holky, co stojí za svými kamarádkami. Kryje člověku záda a pomstu řeší jen v případě nutnosti. Miluje lidi kolem sebe naplno a má velké, věrné srdce McCreedyových. Je moje kamarádka „na život a na smrt“ a já ji mám moc ráda.

Pobaveně zakoulím očima a podívám se na její lak, abych změnila téma. „Pěkná barva. Jak se jmenuje?“

„Hříšná rajda,“ pronese s kamennou tváří.

Vyfrknu smíchy. „Jasně.“ *Gilmorova děvčata* jsme obě viděly asi tisíckrát a pořád z toho seriálu používáme hlášky. Je to takový náš jazyk, který nás vždycky rozesměje.

Zvednu hlavu a narovnám se. Mack, ten tajemný fešák a Willow míří ke stodole. Připadá mi trochu povědomý, ale pořád je moc daleko. A s tím černým kloboukem staženým do čela se to těžko pozná. Možná je to syn Mackova kamaráda Dana. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenoval... Ale to mi taky nesedí. Hmm.

Willow si všimne, že je pozoruju, a zamává mi. Zamávám jí zpátky a sleduju, jak vejde za oběma muži s koněm do stodoly.

Hayley zastrčí lak na nehty do mojí kabelky vedle křesla. „Tady máš, ať ze sebe doma taky můžeš udělat hříšnou rajdu."

„Díky," ušklíbnu se a dopiju zbytek nápoje. „Možná máš pravdu a měly bychom něco naplánovat. Vypadnout odsud a trochu si užít. Třeba na jaře."

Cítím, že Hayley potřebuje změnu. Celý život strávila v Cozy Creek, kromě těch pár let na vysoké, kde jsme byly spolu, dokud jsem to nezabalila. Chci, aby byla šťastná, takže jestli to znamená jet s ní na výlet, udělám to.

„Mohly bychom vyrazit za mojí babičkou Baa do Irska. Už taky není nejmladší a ráda bych ji navštívila," prohlásí a zavrtí prsty na nohou, aby si prohlédla čerstvě nalakované nehty.

„Nevím, jak bych to udělala s Willow," přiznám. „Ale vždycky jsem chtěla vidět Irsko."

„Může jet s námi. Nebo si Richie někdy vytáhne hlavu ze zadku a vezme si ji třeba na dva týdny v létě?"

„Měl by, ale nechce si ji brát přes noc. Vymýšlí si výmluvy, že se mu nechce jezdit tak daleko. Že je to moc," pokrčím rameny, poposednu si a přitáhnu si nohy pod sebe.

„Není to zas tak daleko," obrátí oči v sloup. „Navíc ho pořád vídám ve městě. Co tu vlastně dělá?"

„Terorizuje mě," povzdechnu si.

„Možná by mohla zůstat u jeho rodičů," navrhne.

„Pochybuju. Ti ji taky moc nevídají. Ale něco už bych vymyslela," řeknu a pohladím jednu z koček, které se motají kolem mojí židle.

„Určitě bychom si to užily. A mohly bychom si najít nějaké pěkné Iry."

„Možná bys mě mohla seznámit s tím rančerem. Má skvělý kovbojský zadek. A taky klobouk," zamumlám a přemýšlím o tom, že bych zase začala randit. I když s osmiletou dcerou to bude složité. Ale místo polední přestávky v práci bych občas mohla s někým

zaskočit na kafe nebo na oběd. Už mě nebaví být sama. Vůbec si nepamatuju, jaké to je, hezky se obléct, zajít si na rande a poznat někoho nového. Připadá mi to vzdálené, ale zároveň vzrušující. Chci být zase sama sebou.

„Ale jo, představím vás," souhlasí s poťouchlým úsměvem na tváři a nedočkavě se zavrtí. „Vlastně jdou zrovna sem."

Už jen pohled na toho tajemného muže způsobí, že se mi zpotí dlaně a žaludek stáhne očekáváním. Moje mysl a fantazie sice jedou na plné obrátky, ale je to tak dlouho, co jsem cítila aspoň náznak touhy nebo zájmu, že se moje nebohé tělo bouří.

KAPITOLA 2

Everly

Jakmile se ten muž přiblíží, dojde mi, proč mi připadal tak povědomý. Sundá si kovbojský klobouk a prohrábne si rukou tmavé vlnité vlasy, stejné, jako má jeho sestra. Zavřu oči a s hrůzou a rozpaky zakroutím hlavou. Je to ten úplně poslední muž na světě, na kterého bych měla myslet. Zapovězené území.

Nash.

Ne, ne, ne.

Zalapám po dechu. „Ne." Zavrtím hlavou směrem k Hayley, která to očividně považuje za ohromně zábavné a rozesměje se ještě víc. „Ani slovo. Přísahám, že tě zabiju, jestli mu něco z toho řekneš. Zabiju tě a zakopu pěkně hluboko, Hayley. Myslím to vážně. *Panebože*."

Myslela jsem si, že ten rančer je sexy. A byl to Nash. Zatracený Nash. Kluk, do kterého jsem zamilovaná od svých sedmi let. Chytil mě za ruku na pohřbu mojí mámy, ale pak si mě celé roky ve škole držel od těla, i když věděl, co k němu cítím. Nanejvýš se ke mně choval jako k otravné kamarádce své mladší sestry, k někomu, kdo je pro něj tabu, a pravidelně mi lámal srdce. Většinou si to ani neuvědomoval. Stačilo, že randil a spal s každou holkou ve městě a mě ignoroval. Po střední jsem sebrala odvahu a těsně před odjezdem na vysokou jsem se mu svěřila, že ho miluju. A on mi řekl, že jsem moc mladá, i když je jen o dva roky starší než Hayley

a já. Když se na to dívám zpětně, měl tehdy dost divoké období. Nebyla šance, že by z toho vzniklo něco vážného. Byl jako divoký kůň, taky se nedal zkrotit. Víc ho zajímaly večírky a průšvihy, a o to jsem nestála. Nechtěla jsem být jen další holka. Chtěla jsem pro něj být *ta pravá*.

O pár let později jsem nečekaně zjistila, že jsem těhotná s Willow, a když jsem to Nashovi řekla, prosil mě, abych si Richieho nebrala. Jenže už bylo pozdě. Mohl mě mít, ale nechtěl. A já jsem rozhodně nestála o lítost. Přála jsem si, aby mě opravdu chtěl. A to se zjevně nemělo stát. Bylo mi sotva dvacet a čekala jsem dítě. Měla jsem pocit, že mi nezbývá nic jiného než si vzít otce toho malého a udělat to, co jsem považovala za správné. V té době už můj táta z Cozy Creek odešel a začal nový život s jinou rodinou, takže jsem měla pocit, že nemám nikoho. Nemohla jsem Hayley říct, že jsem zamilovaná do jejího bratra a že mě odmítl. Už tak to mezi mnou a Nashem bylo divné, nemohla jsem si to pokazit i s ní. Teď už vím, že s Richiem jsem udělala obrovskou chybu. Měla jsem zůstat v Cozy Creek a zvládnout to jako svobodná máma. Mně i Willow by bylo mnohem líp. Ale takhle zpětně se to vždycky říká snadno, že? Místo toho jsem promrhala část svých nejlepších let s tím kreténem, který se ke mně choval jako k hadru.

A teď jde Nash přímo k nám. Kráčí vedle mojí dcery, jako by o nic nešlo. Ztuhnu a narovnám se v křesle. Té noci, kdy jsem mu prozradila, že jsem těhotná, a on mě prosil, abych si Richieho nebrala, to mezi námi nedopadlo dobře. Od té doby jsem se mu vyhýbala a od chvíle, co jsme se vrátily do města, jsem se s ním nesetkala. O tom, co se mezi námi stalo, nikdo nemluví. Jak už jsem říkala, vyhýbat se mu je skoro práce na poloviční úvazek.

„Tak co, holka moje, zůstanete s Willow na večeři?“ zavolá na mě vesele Mack s lehkým irským přízvukem. „Slyšel jsem, že babička Anna vaří pořádný hrnec chilli a kukuřičný chleba s medem.“ Zastaví se před námi na verandě, usměje se na mě a láskyplně položí

svou ošlehanou vrásčitou ruku na Willowinu hlavu. Ta se na něj usměje a odhalí tak své chybějící jedničky. Srdce se mi sevře, když je pozoruju. Vidět ji takhle šťastnou mezi lidmi, kteří mě jako dítě bezpodmínečně milovali, když jsem to nejvíc potřebovala, bolí i hřeje zároveň. Nikdy neměla dědečka, který by se k ní takhle choval. Její biologičtí prarodiče tu pro ni nejsou citově ani fyzicky. Můj táta žije na Floridě a Willow ještě ani jednou neviděl. A Richieho rodina? Chladná a odtažitá. Vidíme je zřídka a jen při formálních příležitostech. Proto pro nás McCreedyovi tolik znamenají. Až na Nashe. Ten dal jasně najevo, že se mnou nechce mít nic společného. Už nějakou dobu jsem zpátky v Cozy Creek a on neudělal vůbec nic pro to, abychom byli aspoň přátelé.

„Willow nám dneska s koňmi hodně pomohla," pokračuje Mack hrdě. „Máme tu budoucí rančerku. Má to v krvi, to poznám." Usměju se a trochu tak zmírním napětí z Nashovy přítomnosti. Vím, jak moc to Willow těší. Pořád mluví jen o koních a na streamovacích aplikacích sleduje jezdecké soutěže. Životu na ranči úplně propadla.

Macka znám celý život. A dokud žila moje máma, byla nejlepší kamarádka s jeho ženou Annou. McCreedyovi nesli její ztrátu stejně těžce jako já s tátou. Táta se mě po její smrti snažil vychovávat, jak nejlíp uměl, ale pracoval jako řidič kamionu a býval dlouho pryč. Když vyrazil na cesty, přestěhovala jsem se na ranč. Měla jsem stejné povinnosti jako ostatní děti a vždycky mě zapojovali do všech svých rodinných tradic a aktivit.

„My už asi budeme muset jet," řeknu tiše a snažím se nedívat na Nashe. Stojí vedle svého otce a sleduje nás. Nejspíš přemýšlí, proč se Hayley tak hystericky směje a já vypadám, jako bych se chtěla propadnout do země. Což bych taky měla. *K čertu s ním.* Měla jsem to tušit. Vždycky mě k němu něco táhlo. Ať si to snažím jakkoli vymluvit, srdce mi říká, že si lžu. Vždycky to byl on. Nikdo jiný na mě nikdy takhle nepůsobil. Přála bych si, aby to tak nebylo, ale

moje srdce si očividně dělá, co uzná za vhodné. Klidně se zamiluje do někoho, kdo moje city neopětuje. Svět je krutý.

Mám pocit, že se mi nedostává vzduchu. Nash se na mě dívá s nečitelným výrazem ve tváři. Kluk, kterého jsem kdysi znala, zmizel. Místo něj tu stojí muž, jakým jsem si vždycky myslela, že jednou bude. A vypadá zatraceně dobře. Ne, víc než dobře. Je neskutečně přitažlivý. Má široká ramena a mě napadne, jaké by bylo ho obejmout a pevně sevřít v náručí. Černá košile se mu napíná přes svalnatou hruď. Klobouk má zase stažený nízko do čela a ostře řezanou čelist porostlou pečlivě zastřiženým strništěm, takže působí ještě temněji a tajemněji. Z jeho výrazu pořád nedokážu nic vyčíst. I dřív byl takový, jenže tenkrát jsem ještě dokázala poznat, co si myslí, a byla na to náležitě pyšná. Dokonce jsme spolu dokázali vést celé rozhovory beze slov. Byl to nejlepší parťák při hře na schovávanou. Nikdo nás tady na ranči nikdy nemohl najít. Dobře si však uvědomuju, že tohohle Nashe neznám. Jeho tmavé oči skoro nevidím, ale vím, že se dívá přímo na mě. Připadám si jako na jevišti, pod ostrým světlem reflektorů. Je mi horko. Svetr, do kterého jsem v tomhle chladném večeru zabalená, mě najednou hřeje jako rozpálená deka. Všechno je náhle až moc intenzivní.

„Škoda. Přijdete aspoň v neděli na večeři?“ zeptá se Mack s nadějí v hlase.

„Mrknu se do kalendáře,“ slíbím váhavě. Podívám se na Nashe a hned zpátky na Hayley, snažím se soustředit na cokoli jiného než na něj. Všem je to naprosto jasné. Hayley to sice připadá vtipné, ale z Macka cítím zklamání. Vím, že si nepřeje nic jiného, než abychom byli zase všichni spolu.

„Tak dobře,“ přikývne.

Hayley nic neříká, jen tuhle malou scénu sleduje s pobaveným zaujetím. S ní si to ještě vyřídím. Ví to, a když po ní loupnu očima, radši mlčí. Kdybych měla tu moc, pohledy, které na ni vrhám, by ji spálily na popel.

Odkašlu si. „Měly bychom vyrazit. Doma se mi v pomalém hrnci vaří večeře a Willow jde zítra do školy. Díky, že mohla být u koní." Vstanu a sáhnu po kabelce. Málem přitom ztratím rovnováhu, jak jsem nervózní.

„Doprovodím vás k autu." Hayley se ušklíbne na svého bratra a on na ni krátce přimhouří oči. Je mu jasné, že se mezi námi něco děje, ale naštěstí má dost rozumu na to, aby nic neřekl a odvrátil pohled. Nepodívá se mi do očí ani nedá jinak najevo, že by bral moji přítomnost na vědomí.

„Pozdravuj Annu," pošeptám Mackovi a políbím ho na tvář. Je mi trapné, že Nashe úplně ignoruju a držím si od něj odstup, ale nevím, co jiného dělat. Teď je to pro mě cizí člověk. Nejsme přátelé, jsme sotva známí. Nikdy by mě nenapadlo, že to takhle skončí, ale bohužel. Za posledních osm let jsme spolu mluvili jen jednou – tu noc, kdy jsme s Willow odešly od Richieho a oni pro nás přijeli. Jinak jsem ho jen občas zahlédla ve městě, ale vždycky jsem se mu vyhnula. Prostě jsem zalezla do nejbližšího obchodu, jen abych se s ním nemusela potkat, a do Bookers Pub by mě nikdo nedostal. Hayley mě prosila, abych jí tam chodila pomáhat s pečením, ale já tam prostě nepůjdu. Nash bydlí přímo nad hospodou, takže je to moc riskantní. Bojím se, že bych na něj narazila. Ani nevím, co bych mu řekla. Navíc on se taky zrovna nesnaží zapříst hovor.

„Klidně sem Willow přivez, kdykoli tě napadne," prohlásí Mack. „Musíme ji posadit na koně a naučit ji jezdit. Čím dřív, tím líp."

Usměju se a přikývnu. Vím, že by se jí to moc líbilo. „Díky, Macku."

Tu noc, kdy jsem opustila Richieho, jsem zavolala Hayley. Řekla jsem jí, že musíme okamžitě pryč. McCreedyovi dorazili se třemi auty ani ne za pětačtyřicet minut. Nash, Mack, Hayley, Anna i Kincaid beze slova sbalili naše věci, naložili je a odvezli nás zpátky do Cozy Creek. Na nic se neptali. Prostě přijeli, když jsme je

potřebovaly. Už jsem jim za to děkovala snad stokrát. Mám obrovské štěstí, že nás tihle lidé mají tak rádi. Tedy všichni kromě Nashe. Ten se na mě dívá, jako bych pro něj nic neznamenala.

Mack měl tehdy k celé situaci pár věcí na srdci a Hayley rozhodně víc než pár připomínek, ale ve výsledku jim šlo jen o to, aby nás dostali do bezpečí. A tak jsme se ocitly zpátky v Cozy Creek. A věřte mi, vrátit se do rodného města poté, co otěhotníte a vezmete si největšího místního pitomce, bych nepřála ani svému nejhoršímu nepříteli. Vyslechla jsem si spoustu řečí a názorů na každý krok svého života. Jasně, nikomu do toho nic není, ale tak už to na malém městě chodí. Trvalo dlouho, než mě lidi zase vzali mezi sebe a začali mi věřit. Hodně mi pomohla práce na částečný úvazek v knihovně.

„Ahoj!“ zavolám, když Willow neochotně vloží ruku do mé a ještě se ohlédne.

Vysmekne se z mého sevření a rozběhne se zpátky, aby objala Macka a Nashe. Vidím, jak moc to pro ni znamená. Byla nadšená, že mohla pomáhat s koňmi.

Všimnu si, jak Nashe její gesto překvapí. Jeho velká ruka na okamžik zaváhá, než spočine na její hlavě. V očích se mu mihne něha, která však zmizí, jakmile se Willow vrátí ke mně.

Těžko se srovnávám s tím, že k ní je laskavý, a ke mně ne. Ale pokud s Nashem nedokážeme být ani přátelé, můžu být vděčná aspoň za to, jak hezky se chová k mojí dceři.

„Ahoj zlatíčko!“ zavolá Mack a Nash, opřený o zábradlí verandy, zvedne ruku a zamává Willow na rozloučenou. Krátce se ohlédnu, ale mám pocit, že se musím soustředit na cestu před sebou, jinak samou nervozitou zakopnu.

Cítím, jak mě Nash sleduje až k autu, a málem zapomenu dýchat.

„Jsi mrtvá,“ zašeptám Hayley, sotva usadím Willow na zadní sedadlo. Ale není. Vždycky jí odpustím. Je to moje nejlepší kamarádka a ona to ví.

Zakloní hlavu a rozesměje se na celé kolo. „Tvůj sexy kovboj," posmívá se a dělá, že zvrací.

S hraným pohoršením zavrtím hlavou a věnuju jí strohý pohled. „Vsadím se, že jsi na sebe hrozně pyšná, co?"

„Tohle bylo skvělý," prohlásí, pak kývne směrem k Willow a se širokým úsměvem dodá: „Ještě to probereme."

„Zavolám ti, až ji uložím."

„Už se těším!" volá za námi a mává, když nastartuju a vyrazíme zpátky do města. „Brzy na viděnou, ty hříšná rajdo!"

„Užila sis to dneska, zlatíčko?" podívám se do zpětného zrcátka na Willow a snažím se uklidnit, abych se mohla soustředit na řízení i na ni.

„Mami, já to tady *tak* miluju. Kdy se sem zase vrátíme?" ozve se ze zadního sedadla.

„To jsem ráda. Brzy, slibuju," usměju se na ni.

Jen ne, když tam bude Nash.

„Dobře," souhlasí nadšeně. „Mack říkal, že mě naučí jezdit na koni. Můžeme sem zajet o víkendu?"

„Uvidíme, zlatíčko. Jsem ráda, že tě koně baví."

Sice se obě pořád vzpamatováváme z toho pekla, které nám Richie připravil, ale zvládáme to celkem dobře. Zhluboka vydechnu s vědomím, že budeme v pohodě. Od té doby, co jsme zpátky v Cozy Creek, se všechno začíná obracet k lepšímu.

Konečně.

Možná jsem posledních osm let nestrávila v Nashově blízkosti, ale přesto byl pořád se mnou. Moje srdce vždycky patřilo jemu. Muži, který o něj nikdy nestál. Jakkoli se to snažím popřít, pravdu neumlčím. Je jako zakázané ovoce. A já se mu musím dál vyhýbat, a ne po něm toužit jako nějaká hříšná rajda.

KAPITOLA 3

Everly

„Tak jo, vysyp to. Co je mezi tebou a mým bratrem?“ dožaduje se Hayley do telefonu hravým, ale vážným tónem, zatímco s hlasitým skřípáním zavírám dveře Willowina pokoje a připomínám si, že je mám promazat.

„Sotva ses na něj dokázala podívat. Nejdřív jsem tu vaši směšnou hru na vyhýbání brala, ale už je čas s tím přestat. Oba byste se přes to měli konečně přenést,“ pokárá mě. Očividně už nás má plné zuby.

Usadím se na svůj pohodlný gauč, skrčím si nohy a přikryju se měkkou oranžovo-hnědou flanelovou dekou. „Já vím. Jen vůbec netuším, jak začít, Hayles,“ přiznám poraženě.

„Tak mi to vysvětli, protože nedělní večeře na ranči bez tebe nejsou ono. Nash kolem tebe našlapuje po špičkách, ale myslím, že mu taky chybíš.“

Chybím mu.

Napadne mě, jestli jí něco řekl. Mně neřekl vůbec nic. Ani slovo. Dívá se na mě, jako bych pro něj byla to největší zklamání. Aspoň tak to na mě působí. Jsem pyšná na sebe a na všechno, co jsem dokázala, ale dokázat to i místním, kteří ve mně pořád vidí tu opuštěnou svobodnou mámu bez rodičů, co si vzala nejbohatšího a nejodpornějšího chlapa ve městě a pak se s ním rozvedla, to není snadné. Je to trapné a stydím se za to. Jako bych nikdy neudělala nic správně.

„Zato on mně ne," zalžu. „A promiň, nechci vaší rodině přidělávat potíže. Jen nevím, jak to mezi námi napravit. Asi se prostě musíme smířit s tím, že je to tak, jak to je."

„Zaprvé, je to *naše* rodina a ty do ní patříš. A nepřidělováš potíže. No, možná občas," poškádlí mě. „Ale vážně, proč se k sobě chováte tak divně? Vždycky jste si byli tak blízcí. Všichni jsme si byli blízcí. A teď spolu ani nedokážeme zvládnout nedělní večeři," postěžuje si.

Povzdechnu si a zabořím se hlouběji do gauče. Věděla jsem, že tenhle rozhovor jednou přijde. Nemůžu ho odkládat věčně.

Skrývat před Hayley, že s Nashem nemluvím, je těžké. Pracují spolu v hospodě a on je tam pořád, takže ji nemůžu navštěvovat v práci, protože on se pořád ochomýtá někde poblíž. Chápete? Je to komplikované.

Hayley a Nash spolu vlastní podnik ve městě, hospodu Bookers Pub. Je oblíbená mezi místními i turisty. Hayley tam pracuje ráno a přes den a v kuchyni má malou pekárnu. Nash to má na starosti večer. Z bývalé putyky udělali vyhlášený podnik, kde se skvěle vaří. Já tam ale nevkročím, takže to vím jen díky jídlu, které mi Hayley nosí domů. Taky dělají ty nejlepší sendviče pod sluncem z domácího kváskového chleba. Lidi se tam sjíždějí zdaleka. Hayley je neuvěřitelná pekařka i podnikatelka. Jejich babička Baa má v Irsku úspěšnou pekárnu a Hayley se toho od ní hodně naučila. Jsem na ně oba pyšná.

„S Nashem jsme spolu nemluvili od té doby, co jsem otěhotněla a odstěhovala se s Richiem pryč. Ublížila jsem mu," zašeptám.

Na tu noc nikdy nezapomenu. Lilo jako z konve. Stála jsem před ním u stodoly a říkala mu, že jsem těhotná. Mlčky mě poslouchal, tvář zkřivenou zoufalstvím. Zeptal se, čí to dítě je. Když jsem odpověděla, že Richieho, zavrtěl hlavou.

„Kohokoli, jen ne jeho," prosil mě, jako by to odmítal přijmout. Nejraději bych se hanbou propadla. „Promiň," zašeptala jsem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nejkrásnější podzim**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.